

Да говоря повече за тая фамилия — не желая; ще да кажа само, че както Йорданчо Сирачето, така и х. Петко сж проклети и отъ мене, и отъ народа ми. Нека тѣхното черно име се поменува во вѣки вѣковъ!

Когато узнахъ за гореказанитѣ работи, то събрахъ момчетата, запалихме колибата и упжтихмe се да търсиме друго убѣжище. Ние се бѣхме научили вече да търпиме различни неволи и да живѣеме подъ откритото небе; но зимата бѣше яка, снѣгътъ бѣше дебелъ, а вѣтроветѣ преминаваха до коститѣ ни. Подобно време е страшно даже и за планинскитѣ животни. Де да се дѣнеме? Намислихмe да преминеме презъ Чилинския рѣтъ, по Хаинъбоазъ, и да идеме въ село Хаинитѣ. Тръгнахмe. Вѣтърътъ ревъше като бѣсенъ; снѣгътъ се бѣлѣеше; рѣкитѣ и деретата шумтѣха жалостно; вълцитѣ виеха по планината, а нѣкои зимци пилета чуруликаха, — повече нищо се не чуеше и не видѣше. Намъ бѣше твърде тежко да вървиме, защото часъ по часъ потѣвахмe въ снѣга. Момчетата ме помолиха да ги заведе на Срѣдна гора, но мене ми се не искаше да изпълня желанието имъ по различни причини.

— Ако идеме на Срѣдна гора, то турцитѣ твърде лесно могатъ да ни разбиятъ,— казахъ азъ.

— По-добре да бждеме избиеени отъ турцитѣ, нежели да измреме отъ студъ, — рекоха момчетата.

— Да ви кажа право, азъ и самъ мислѣхъ, че не ще можеме да издържиме тая яка зима.

— Пустни баремъ насъ, седемь-осемь души, да идеме на Срѣдна гора, защото ако се раздѣлимe, то по-лесно ще да се прехранимe, — каза байрактаринътъ ми.